

Sygn. akt V CNP 56/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi A. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 lipca 2012 r.,

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko S. F. i E. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 23 kwietnia 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 25 stycznia 2012 r., którym zasądzono na rzecz powoda solidarnie od pozwanych kwotę 12 800,41 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 stycznia 2009 r. oraz zwrot kosztów procesu, w ten sposób, że oddalił powództwo.

W skardze o stwierdzenie niezgodności tego orzeczenia z prawem powód powołał obie podstawy przewidziane w art. 424⁴ k.p.c. Naruszenie prawa materialnego połączył z: niewłaściwym zastosowaniem i błędnym przyjęciem art. 8 ust. 4 u.sp.k., że wady towaru mają charakter nieistotny i nie uprawniały do odstąpienia od umowy oraz niezastosowaniem w części stanowiącej o możliwości żądania obniżenia ceny, w sytuacji stwierdzenia nieistotnej wadliwości towaru; niewłaściwym zastosowaniem art. 8 ust. 3 u.sp.k. przez nieprzyjęcie, iż wraz z upływem terminu w nim wskazanego pozwane zaakceptowały żądanie powoda, które powinno być uwzględnione. Z uchybieniem art. 187 § 1 w związku z art. 371 §1 k.p.c. nie doszło do rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu, w sytuacji gdy z okoliczności faktycznych wynikało, iż pomimo niewskazania przez powoda innej podstawy prawnej żądania, to zgłoszone zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Skarżący domagał się stwierdzenia niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 lipca 2012 r. w całości, ewentualnie w części, do kwoty 10 000 zł. Podał, że wydanie tego orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody w postaci utraty możliwości dochodzenia kwoty 12 800,41 zł z tytułu żądania zwrotu całości lub części zapłaconej ceny wraz z odsetkami i kosztami postępowania, w sytuacji uznania zasadności roszczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu, umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej

(art. 417¹ § 2 k.c.). Wyjątkowy charakter tego środka determinuje szczególne wymagania, przewidziane w przepisie art. 424⁵ § 1 k.p.c., które traktowane są jako wymagania konstrukcyjne, a zatem takie, co do których nie istnieje możliwość sanowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany został pogląd, że każde z sześciu wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. jest indywidualne i niezależne, a zatem każde powinno być wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu a limie (por. postanowienia z dnia 7 lutego 2008 r., IV CNP 223/07, niepubl.; z dnia 17 czerwca 2008 r., I BU 18/07, niepubl.; z dnia 16 października 2009 r., IV CNP 56/09, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 2010 r., IV CNP 44/10, niepubl.; z dnia 17 sierpnia 2010 r.).

Skarga oprócz przytoczenia podstaw, o których mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., oraz ich uzasadnienia powinna zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., wyraźnie wskazywać przepis prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Wymaganie to jest odrębne i niezależne od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie przez skarżącą przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstaw skargi, nie spełnia zatem jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, z dnia 24 lipca 2008 r., I CNP 51/08, z dnia 29 czerwca 2012 r., IV CNP 18/12 oraz z dnia 7 sierpnia 2013 r., II CNP 32/13; z dnia 9 października 2014 r., II CNP 23/14, niepublikowane). Podstaw skargi nie można bowiem utożsamiać z przepisami prawa, z którymi niezgodne jest zaskarżone orzeczenie. Skarżący sformułował zarzuty stanowiące podstawy skargi, nie wskazał natomiast przepisu, z którym orzeczenie jest niezgodne. Nie spełnia tego wymagania twierdzenie skarżącego, zawarte w uzasadnieniu podstaw skargi, co do naruszenia art. 8 ust. 4 u.sp.k., że „omawiane orzeczenie w tym zakresie jest niezgodne z obowiązującym prawem”. Wskazanie na przepisy, które sąd naruszył wydając zaskarżone orzeczenie, może być potraktowane jedynie jako zarzut

odnośnie do orzeczenia, a więc element podstaw skargi, nie zaś wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie jest niezgodne.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.